

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D. v právní věci **žalobce: Ing. J. B.**, nar. „X“, bytem „X“, proti **žalovanému: Krajskému úřadu Ústeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství**, sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem, zastoupenému Mgr. Vlastimilem Škodou, advokátem se sídlem Řetězová 2, 405 01 Děčíně, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4.8.2015, č.j. 3192/DS/2015, JID: 106296/2015/KUUK/Nech,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včasně podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 4.8.2015, č.j. 3192/DS/2015, JID: 106296/2015/KUUK/Nech, jímž žalovaný zamítl jeho odvolání a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Lovosice, odboru dopravy a silničního hospodářství (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 27.3.2015, č.j. ODSH-4288/2014-ZM, ev.č. MULO-10186/2015, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 a ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), za což mu byla uložena pokuta ve výši 1.600,- Kč a povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1.000,- Kč. Přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu se měl dopustit tím, že dne 18.10.2014 v 10:08 hodin na silnici č. I/15 v obci Podsedice ve směru jízdy od obce Třebívlice

na Lovosice při řízení osobního vozidla tov.zn. Volvo S80, r.z. „X“, porušil v rozporu s ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, maximální povolenou rychlost v obci 50 km/h, když ji překročil o 17 km/h, neboť mu byla po zvážení možné odchylky měřícího zařízení ± 3 km/h naměřena rychlost jízdy 67 km/h. Přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu se měl dopustit tím, že k uvedené jízdě žil v rozporu s ust. § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu vozidlo, které nemělo platnou technickou kontrolu, neboť platnost poslední technické kontroly skončila k datu 25.9.2014, tudíž nebylo v době policejní kontroly technicky způsobilé k provozu na pozemních komunikacích.

V žalobě namítl, že žalobou napadené rozhodnutí je v rozporu se zákonnými ustanoveními regulujícími provoz na pozemních komunikacích, neboť je podle něj dostačující již splnění jedné nutné podmínky (např. značky obce) pro omezení rychlosti jízdy, ačkoli dle žalobce zákon stanovuje dvě podmínky, které musí být splněny současně. Zákon totiž žalobci ukládá povinnost jet rychlostí 50 km/h v zastavěném území, označeném značkami „obec“. Žalobce však jel naměřenou rychlostí v nezastavěném území obce a také mimo autobusovou zastávku, takže ani nepřicházelo v úvahu jakékoliv ohrožení účastníků silničního provozu.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl zamítnout žalobu jako nedůvodnou. Uvedl, že žalobce nezmínil konkrétní ustanovení zákona regulující provoz na pozemních komunikacích, s nimiž má být napadené rozhodnutí v rozporu. Dle žalovaného prováděli policisté dohled nad silničním provozem spočívající v měření rychlosti v obci, jejíž začátek byl řádně vyznačen dopravní značkou IS 12a „Obec“ a stanoviště radaru bylo v místě autobusové zastávky. Nedlouho zavedená místní úprava měla za cíl zpomalit průjezd kolem autobusové zastávky, tedy zajistit bezpečnost občanů. Žalovaný dále odkázal na povinnosti účastníků provozu na pozemních komunikacích stanovené v hlavě druhé dílu prvním § 3 až § 10 zákona o silničním provozu, k jejichž dodržování se žalobce zavázal převzetím řidičského průkazu, a na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26.8.2009, č.j. 1 As 57/2009-51. Ohledně námítky týkající se zastavěného území obce žalovaný upozornil, že v žádném ustanovení zákona o silničním provozu není uvedeno, že by značky oznamující začátek a konec obce nutně musely být v bezprostřední blízkosti první, případně poslední stavby obce, a pokud tomu tak není, že by dopravní značka IS 12a „Obec“ či IS 12b „Konec obce“, umístěná v delší vzdálenosti před první či poslední stavbou obce, neplatila či nemusela být respektována. Policisté navíc dle žalovaného prováděli měření rychlosti vozidel přijíždějících z jejich pohledu do centra obce.

V následné replice žalobce poukázal na ustanovení § 2 písm. cc) zákona o silničním provozu, které obsahuje definici pojmu obec s důrazem na „zastavěné území“, přičemž v případě nesplnění této podmínky nelze takové místo chápat jako obec pro účely zákona o silničním provozu. Značka IS 12a označuje počátek a konec území, které ovšem podle žalobce nemusí být zastavěné a nejde o obec. Žalobce dále zmínil existenci judikátu NSS, podle nějž samo zastavěné území bylo důvodem aplikace pojmu obec na toto území, protože je v něm předpoklad ohrožení chodců. Proto by měla být dle žalobce analogicky vykládána i nezastavěnost území ve vztahu k ohrožení chodců, kteří se v něm nenacházejí. Případné ohrožení chodců by mělo být podle žalobce žalovaným konkretizováno na přítomnost chodců v době jeho průjezdu, k čemuž žalobce podotkl, že v daném místě nejel, ale stál, neboť byl hlídkou policie zastaven před zastávkou autobusu.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), bez jednání, neboť žalobce i žalovaný s tímto postupem vyjádřili souhlas.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s.ř.s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v ust. § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu ust. § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ust. § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky v projednávané věci ovšem zjištěny nebyly.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování žalovaného (dle ust. § 75 odst. 1 s.ř.s.), dospěl soud k závěru, že předmětná žaloba není důvodná.

Mezi účastníky je nesporné, že žalobce jel v místě uvedeném v popisu skutku naměřenou rychlostí 67 km/h a také že předtím minul dopravní značku označující začátek obce Podsedice (tedy značku č. IS 12a „Obec“). Žalobce tento skutkový stav v podané žalobě nijak nezpochybil. Námitka žalobce se týkala pouze přestupku kvalifikovaného podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu, konkrétně výkladu pojmu obec dle ust. § 2 písm. cc) zákona o silničním provozu, kdy podle žalobce platí omezení rychlosti jízdy dle ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu jen v zastavěném území obce a nikoli v území nezastavěném, kterým v době měření projížděl.

Podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h nebo mimo obec o méně než 30 km/h.

Podle ust. § 2 písm. cc) zákona o silničním provozu je obec zastavěné území, jehož začátek a konec je na pozemní komunikaci označen příslušnými dopravními značkami; na účelových komunikacích se značky neosazují.

Podle ust. § 4 písm. c) zákona o silničním provozu je při účasti na provozu na pozemních komunikacích každý povinen řídit se světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace.

Podle ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu smí jet řidič v obci rychlostí nejvýše 50 km/h, a jde-li o dálnici nebo silnici pro motorová vozidla, nejvýše 80 km/h.

Dle ust. § 13 odst. 1 písm. t), písm. u) vyhlášky č. 30/2001 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích a úprava a řízení provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, patří mezi informativní značky směrové dopravní značka č. IS 12a „Obec“, která označuje začátek obce a informuje o jejím názvu, a značka č. IS 12b „Konec obce“, která označuje konec obce. Ve spojení s výše citovaným ust. § 2 písm. cc) zákona o silničním provozu mají značky č. IS 12a „Obec“ a č. IS 12b „Konec obce“ vymezovat začátek a konec zastavěného území obce ve smyslu zákona o silničním provozu.

V projednávané věci je podstatné, že žalobce projel místem, kde byla umístěna dopravní značka č. IS 12a „Obec“, označující začátek obce Podsedice, tudíž měl žalobce jako řidič motorového vozidla podle ust. § 4 písm. c) zákona o silničním provozu povinnost se touto dopravní značkou řídit a přizpůsobit rychlost své jízdy nejvyšší dovolené rychlosti v obci podle ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, v tomto případě 50 km/h. Skutečnosti, zda

byla tato značka umístěna v zastavěném území obce či zda žalobce projel naměřenou rychlostí kolem autobusové zastávky, nemají pro právní posouzení předmětné věci význam, neboť není na úvaze řidiče, zda se danou dopravní značkou má či nemá řídit nebo aby pokaždé, když kolem značky č. IS 12a „Obec“ projede, posuzoval, zda se již nachází v obci či nikoli, v závislosti na tom, zda se u silnice nachází obecní zástavba. Mimo to se dle místní znalosti správního orgánu I. stupně v místě změření rychlosti žalobce nacházela zástavba rodinných domů.

V souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu zdejší soud konstatuje, že účastník silničního provozu se musí řídit dopravním značením, i když se mu to jeví jako nevhodné, nepohodlné či neúčelné, a že porušení povinnosti řídit se dopravním značením není přestupkem pouze v případě okolností upravených v příslušných právních předpisech (např. v případě krajní nouze či nutné obrany dle ust. § 2 odst. 2 zákona o přestupcích), které žalobce netvrdil a které ani nevyplývají ze správního spisu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26.8.2009, č.j. 1 As 57/2009-51, dostupný na www.nssoud.cz).

Co se týče rozsudku Nejvyššího správního soudu, kterým argumentoval žalobce (ze dne 20.3.2013, č.j. 1 As 183/2012-50), tak jeho závěry nelze analogicky aplikovat na případ žalobce, jak se žalobce domnívá, neboť okolnosti spáchání přestupku jsou v obou věcech odlišné. Ve věci rozhodované Nejvyšším správním soudem se jednalo o absenci dopravní značky označující začátek obce (města Děčín) na určité pozemní komunikaci, ačkoli území této obce jinak bylo osazeno dopravními značkami upravujícími začátek a konec obce, přičemž přestupce projel obcí po trase dlouhé přes 5 km, minul i hustou obecní zástavbu a byla mu naměřena rychlost 108 km/h. Proto NSS při zohlednění teleologického a systematického výkladu konstatoval, že: *„Právě zastavěnost představuje základní a klíčový znak charakterizující území obce. Přijede-li řidič po pozemní komunikaci do zastavěného území, měl by s ohledem na bezpečnost ostatních účastníků provozu, potenciálních chodců, zvířat nebo ochranu majetku svoji rychlost přizpůsobit jízdě v zastavěném území, bez ohledu na skutečnost, zda projel kolem značky vymežující začátek obce, či nikoliv.“* Následně pak NSS uzavřel, že: *„Přijel-li stěžovatel do obce po pozemní komunikaci, která nebyla osazena dopravní značkou č. IS 12a „Obec“, neznamená to, že by nebyl povinen dodržovat maximální povolenou rychlost v obci stanovenou v § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, a to především s ohledem na shora zmíněný požadavek bezpečnosti a plynulosti dopravního provozu.“*

Okolnosti případu žalobce se však zásadně odlišují tím, že žalobce projel kolem značky označující začátek obce, území obce Podsedice tedy bylo řádně osazeno dopravními značkami upravujícími začátek a konec obce, včetně pozemní komunikace, po níž žalobce přijel, a záhy poté mu ve vzdálenosti cca 193 m před autobusovou zastávkou byla policejní hlídkou naměřena rychlost 67 km/h. Jednalo by se tudíž o nepřipustně rozšiřující výklad ust. § 2 písm. cc) zákona o silničním provozu, kdyby měli řidiči přizpůsobit svoji rychlost jízdy, teprve až si všimnou, že se nacházejí v zastavěném území obce, poté, co projeli kolem značky vymežující začátek obce. K takovému výkladu přitom nelze dospět ani na základě závěrů výše citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20.3.2013, č.j. 1 As 183/2012-50.

Nad rámec výše uvedeného soud podotýká, že pokud by umístění značek č. IS 12a „Obec“ a č. IS 12b „Konec obce“ nesplňovalo podmínky vymezené v ust. § 78 odst. 2 zákona o silničním provozu, dle kterého se dopravní značky smějí užívat jen v takovém rozsahu a takovým způsobem, jak to nezbytně vyžaduje bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích nebo jiný důležitý veřejný zájem, a tudíž by se jednalo o nezákonně umístěnou dopravní značku, právní řád poskytuje možnost, jak se domoci zjednání nápravy. Děje se tak

ovšem ve zcela jiném řízení než je rozhodování o přestupcích, přičemž tato řízení nelze zaměňovat. Informativní dopravní značka je opatřením obecné povahy, kterému náleží presumpce správnosti a o jehož zrušení není oprávněn rozhodovat správní orgán v řízení o přestupku ani krajský soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu. Soudní řád správní totiž obsahuje vlastní procesní režim řízení o zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části, a to postupem dle ust. § 101a až § 101d s.ř.s.

S ohledem na shora uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, proto ji ve výroku ad I. rozsudku podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Současně soud v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 27. února 2017

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Gabriela Zlatová